

Sygn. akt	III AUa 169/13
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **21 maja 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda
	Sędziowie:	SSA Alicja Podczaska SSO del. Ewa Preneta-Ambicka (spr.)
	Protokolant	sekr. sądowy Anna Kuźniar

po rozpoznaniu w dniu **21 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w J.**

o emeryturę

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku **Sądu Okręgowego w Krośnie**

z dnia **18 grudnia 2012 r.** sygn. akt **IV U 1169/12**

oddala apelację

Sygn. akt	III AUa 169/13
------------------	-----------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w J. na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227) oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił prawa do emerytury J. B., ponieważ nie udowodnił 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych. Do powyższego okresu organ rentowy nie uwzględnił okresów zatrudnienia w okresie od 29.12.1986 roku do 30.08.1990 roku w charakterze (...) w (...)Spółdzielni (...) w R., w okresie od 8.08.1992 do 31.12.2004r. na stanowisku (...) w Zakładzie (...) we W., a także zatrudnienia na stanowisku (...) w (...) SA w S. w okresie od 1.11.1973 roku do 15.09.1974 roku.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca J. B. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na nieprawidłowym ustaleniu wymiaru stażu pracy w warunkach szczególnych i wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie prawa do dochodzonego świadczenia.

ZUS Oddział w J. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie powołując tożsame argumenty z podanymi w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt IV U 1169/12 Sąd Okręgowy w Krośnie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że J. B., ur. (...), w okresie od 28.10.1972 roku do 15.09.1974 roku był zatrudniony na stanowisku (...) w (...) SA w S.. Jego praca polegała na kontroli i odbiorze operacji. Wnioskodawca kontrolował operacje na wydziale spawalniczym. Następnie podjął z dniem 11.11.1982 roku pracę w (...) Spółdzielni (...) w R., gdzie w okresie od 29.12.1986 roku do 30.08.1990 roku pracował w charakterze (...). W tym czasie wnioskodawca organizował i nadzorował pracę palaczy i pracowników chłodni, czuwał by kotłownie pracowały bez przestojów. Miał swoje biuro w (...) i tam wykonywał swoje obowiązki związane szeroko rozumiana dokumentacją. Obowiązki ściśle wykonywane na terenie podległych chłodni kotłowni zajmowały wnioskodawcy około 1, 5 godziny dziennie, a niezależnie od tego zastępował podczas nieobecności palaczy i chłodniarzy a te czynności zajmowały mu około tygodnia w miesiącu. W okresie od 18.02.1992 roku do 7 sierpnia 1992 roku wykonywał obowiązki (...). W całym okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) w R. wnioskodawca J. B. nie otrzymywał, jak ustalił Sąd Okręgowy dodatku za prace w warunkach szkodliwych.

Nadto, sąd I instancji ustalił, że w okresie od 8.08.1992 do 31.12.2004r. wnioskodawca pracował na stanowisku (...) w Zakładzie (...) we W.. Zakład ten prowadził utylizację krwi, pierza, kości i produkował mączkę kostną i mięsno-kostną, zaś wnioskodawca prowadził stały nadzór na halach gdzie odbywała się produkcja. Dalej Sąd ustalił, że wnioskodawca otrzymywał w tym okresie dodatek za prace w warunkach szkodliwych.

Zebrany materiał dowodowy nie potwierdził w ocenie Sądu Okręgowego wykonywania przez wnioskodawcę w całym spornym okresie pracy w warunkach szczególnych. Można zdaniem Sądu Okręgowego zaliczyć jedynie pracę wykonywaną w (...) Spółdzielni (...) w R. w okresie od 18 lutego 1992 roku do 7 sierpnia 1992 roku. Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawca w pozostałym okresie, jako (...) sprawował nadzór, który nie był nadzorem bezpośrednim, ale wykonywanym poprzez kierowników poszczególnych zakładów, jako (...) wykonywał nadzór jedynie nad niektórymi kategoriami pracowników wykonujących pracę w warunkach szczególnych, zaś zasadniczo, jako (...), (...), czy (...), nadzór, kontrola międzyoperacyjna, dozór inżynieryjno techniczny zajmował wnioskodawcy nie więcej niż 30 do 50 procent jego czasu pracy. To zaś oznacza, że J. B. nie sprawował stałego i ciągłego nadzoru nad pracownikami chłodni i kotłowni, co potwierdził tak własnymi zeznaniami jak i potwierdzili świadkowie. Stąd, też wykonywana przez niego praca w tym czasie nie stanowiła zatrudnienia w warunkach szczególnych poza zatrudnieniem w Zakładzie (...) we W. i jako (...) w (...)Spółdzielni (...) w R. w okresie od 18.02.1992 roku do 7.08.1992 roku. W ocenie Sądu Okręgowego nie stanowi zatrudnienia w warunkach szczególnych także praca wnioskodawcy w okresie od 28.10.1972 roku do 15.09.1974 roku na stanowisku (...) w (...) SA w S.. Konkludując Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie wykazał spełnienia warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat i tym samym nie spełnił przesłanek przyznania prawa do emerytury z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W apelacji od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego a to art. 32 ustawy o emeryturach i rentach, oraz Rozporządzenia RM z dnia 7.02.1983 roku dział XIV wykaz A poz.24 poprzez jego błędna wykładnię, poprzez przyjęcie, że wnioskodawca w okresie pracy od 28.10.1972 roku do 15.09.1974 roku w (...) SA w S. (...) i w Spółdzielni (...) w R. od dnia 29.12.1986 roku do 30.08.1990 roku na stanowisku (...) nie był okresem pracy w warunkach szczególnych, a także niewyjasnienie wszystkich okoliczności faktycznych sprawy poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. P., oraz nie ustosunkowanie się do zastrzeżeń wnioskodawcy do treści opinii biegłego. Apelujący domagał się zmiany zaskarżonego wyroku i uwzględnienia odwołania w całości względnie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu, ponieważ wyrok Sądu Okręgowego w Krośnie jest trafny i nie narusza prawa.

Przedmiotem sporu w sprawie była ocena uprawnienia J. B. do emerytury w obniżonym wieku, a to w związku z zatrudnieniem w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. 2009 nr 153 poz. 1227), a w szczególności spełnienie przez wnioskodawcę warunku posiadania stażu pracy w warunkach szczególnych. Powyższą okoliczność J. B. wywodził w pierwszej kolejności dowodami z zeznania własnych i świadków. Z inicjatywy sądu został przeprowadzony również dowód z opinii biegłego ds. zarządzania i organizacji przemysłu. Zakres przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje na to, że Sąd I instancji wszechstronnie zbadał charakter zatrudnienia wnioskodawcy oraz rodzaj wykonywanych czynności pod kątem możliwości zakwalifikowania ich do prac wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Sąd Apelacyjny podziela zasadniczo ustalenia faktyczne Sądu I instancji dokonane na podstawie przeprowadzonych dowodów z zeznań świadków, dokumentów, opinii biegłego, oraz zeznań samego wnioskodawcy. Szczegółowo przeprowadzone postępowanie dowodowe w tym zakresie nie wskazywało na wykonywanie przez J. B. w całym spornym okresie pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Ustalone fakty wystarczyły dla rozstrzygnięcia sprawy, które zapadło przy właściwym i prawidłowym zastosowaniu norm prawa materialnego. Dlatego też Sąd drugiej instancji nie podziela zarzutu naruszenia prawa materialnego i niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych w szczególności w odniesieniu do spornego okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w R. i stwierdza, że działania Sądu w zakresie dokonywania ustaleń faktycznych i ich oceny przeprowadzone zostały w sposób prawidłowy.

Zgodnie z unormowaniem § 2 ust. 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., prawo do emerytury w niższym od powszechnego wieku emerytalnym przysługuje wyłącznie pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (por. też wyrok sądu najwyższego z 14 września 2007 r. III UK 27/07 OSNP 2008/21 – 22/325 czy wyrok z 19 września 2007 r. III UK 38/07 OSNP 2008/21 – 22/ 329). W ocenie Sądu Okręgowego uznanie zatrudnienia za czas pracy w warunkach szczególnych na podstawie zeznań świadków lub przesłuchania wnioskodawcy dopuszczalne byłoby tylko w przypadkach niebudzących żadnych wątpliwości, co do spójnego i precyzyjnego – rodzajowego oraz czasowego potwierdzenia się udowodnianych okoliczności. Tymczasem w niniejszej sprawie tak świadek Z. S. w swych zeznaniach jak i po części sam wnioskodawca wskazują, że wnioskodawca jako (...) jedynie część swych obowiązków pracowniczych wykonywał bezpośrednio przy podległych mu pośrednio pracownikach zatrudnionych w warunkach szczególnych. Większą część pracy świadczył w odrębnym biurze położonym w (...) a jego zakres czynności, co do sporządzania dokumentów był bardzo obszerny. Wnioskodawca nadzorował prace wymienione, jako prace w warunkach szczególnych w przepisach resortowych, lecz nie w sposób stały i ciągły. Ustalenie takie nie pozwala na uznanie pracy J. B. w powyższym okresie i charakterze w (...) Spółdzielni (...) w R., jako czynności wymienionych w wykazie A Dział XIV poz. 24 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze za pracę

wykonywaną stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych. Na podstawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy słusznie uznał, że nie można precyzyjnie ustalić ram czasowych wykonywania pracy w warunkach szczególnych, częstotliwości ich wykonywania a przede wszystkim wymiaru.

Nietrafny jest zarzut apelacji, że Sąd I instancji nie wyjaśnił wszystkich okoliczności sprawy poprzez niedopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. P. i nie odniesienie się do zastrzeżeń do opinii biegłego. Zeznania przełożonego wnioskodawcy wobec powyższego stanu są zbędne. Sąd odwoławczy wyraża też opinię, że opinia biegłego nie była konieczna a wnioski wywiedzione przez biegłego w opinii leżały w zasięgu samodzielnych ustaleń i wniosków samego sądu I instancji. Nie mniej jednak opinia ta jest pełna i przekonywująca a sama okoliczność nie odniesienia się w obszerny sposób do zastrzeżeń do opinii nie wpływa na odmienną ocenę stanu faktycznego sprawy i konkluzję, tym bardziej, że same zastrzeżenia wnioskodawcy sformułowane w piśmie z dnia 11.12.2012 roku nie zawierają żadnych istotnych i przekonywujących argumentów czy zarzutów. O rozstrzygnięciu sprawy decyduje, bowiem stan faktyczny ustalony w toku postępowania wobec osoby ubezpieczonego. W kontekście powyższego – wobec niewykazania przez wnioskodawcę wymaganego 15-to letniego okresu zatrudnienia warunkach szczególnych - bez znaczenia pozostaje odmienna niż dokonana przez Sąd Okręgowy ocena sądu odwoławczego okresu pracy J. B. od 28.10.1972 roku do 15.09.1974 roku, kiedy to J. B. był zatrudniony na stanowisku (...) w (...) SA w S.. W okresie tym bowiem jak wynika z zeznań świadka J. K. i wnioskodawcy, J. B. nadzorował prace wymienione, jako prace w warunkach szczególnych w przepisach resortowych i stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał czynności wymienione w wykazie A Dział XIV poz. 24 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Okres ten jednak jest niewystarczający.

W tej sytuacji należało w postępowaniu odwoławczym w zupełności podzielić ocenę Sądu Okręgowego w Krośnie co do spornego okresu pracy wnioskodawcy w (...) Spółdzielni (...) w R., a przede wszystkim wniosek, że wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym okresem 15 tu lat pracy w warunkach szczególnych i nie spełnia wszystkich warunków do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, zgodnie z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Z podanych przyczyn orzeczono jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 kpc

(...)

-(...)

(...)